Braytonské záhady

Detektívny príbeh z Braytonu

Jozef Bidulský

Kapitola prvá – Archív a ticho jarmoku

I. Ethan v tieni radnice

Dážď v Braytone nikdy nepadal rovno. Vietor od rieky Grayfork ho vždy stočil do šikma, akoby aj počasie v tomto meste malo niečo skrývať. Ethan Cook stál pred radnicou s golierom kabáta vyhrnutým až po uši a pozeral sa na kamenné schodisko, po ktorom stekala voda ako po starej, unavenej tvári.

Radnica bola najstaršou budovou v meste – masívna, sivá, s vežičkou, ktorá akoby škúlila na námestie. Na námestí už prvý október prinášal hluk a ruch: montéri na stĺpy rozvešali svietiace girlandy a robotníci stavali prvé drevené konštrukcie stánkov pre nadchádzajúci výročný Braytonský jarmok. Boli to najväčšie mestské slávnosti roka, do ktorých starosta Rick Longston investoval tisíce dolárov a všetku svoju politickú reputáciu.

Ethan vošiel dnu. Za fasádou oficiálnych úsmevov a mosadzných tabuliek sa skrývalo to, čo cítil vždy: ticho ľudí, ktorí sa naučili mlčať skôr, než sa naučili hovoriť. Zišiel po úzkych, vlhkých schodoch do suterénu, kde sídlil mestský archív. Vzduch tu voňal po starom papieri a kyslej vlhkosti. Na dolnom schode ležala hrubá vrstva prachu s dvoma čerstvými odtlačkami topánok. Mŕtve telo ležalo medzi plnými regálmi starých kroník. Muž ležal tvárou nadol, jedna ruka vystretá k otvorenej škatuli plnej zažltnutých fotografií a rozhádzaných máp starého Braytonu. Ethan si kľakol vedľa tela, nedotkol sa ničoho a z vrecka vytiahol svoj ošúchaný zošit. Začal písať:

Muž, štyridsiate roky. Obeť: Jonathan Mercer, údržbár radnice. Žiadne stopy zápasu na tele. Na temeni hlavy veľká krvavá rana po údere tupým predmetom. Pod pravým okom tenká krvavá stopa, ktorá nesedí so smerom pádu. Ruka vystretá k dokumentom z regálu 19. Vražedná zbraň chýba.

Za ním sa ozvali ťažké kroky. Šerif Curtis Mallory sa zastavil vo dverách, ruky zaborené v kabáte.

„Jonathan Mercer. Robil tu údržbára," povedal Mallory chladne. „Asi vyrušil nejakého vyplašeného zlodeja. Čím skôr to uzavrieme, tým lepšie. Onedlho tu máme jarmok, Ethan. Starosta aj investori chcú mať v meste pokoj a bezpečnú atmosféru. Nebudeme tu vyvolávať paniku!"

„Čo by robil údržbár uprostred noci v depozitári archívu, šerif?" opýtal sa Ethan bez toho, aby zdvihol zrak od zošita. „A prečo leží pri škatuliach so starými mapami a zoznamami baníkov?"

Mallory si len nespokojne odfrkol: „Chytíme nejakého potulného nešťastníka a bude ticho. Všetky kópie ti pošleme do kancelárie."

Ethan nepovedal nič, no do zošita si dvakrát podčiarkol slovo *Ticho*.

II. Claire a druhá strana mince

Na druhej strane mesta, v malej redakcii The Brayton Chronicle na Druhej ulici, panoval odlišný ruch. Claire sedela za svojim stolom zavalená papierovými výpismi z mestského rozpočtu. Ako nezávislá novinárka sa už tri týždne venovala téme, ktorá nemala s vraždami nič spoločné – finančným machináciám pri príprave Braytonského jarmoku. Jej vyšetrovanie ukazovalo, že radnica pod vedením starostu Longstona a jeho pravej ruky, tajomníka Garetha Polla, presmerovala desaťtisíce dolárov zo sekundárnych fondov renovácie mesta na nešpecifikované bezpečnostné a technické úpravy starých pozemkov pri rieke Grayfork. Keď sa Claire na radnici pýtala na detailné faktúry, vždy narazila na múr mlčania. Obrátila list vo svojom bloku, keď jej v tom zazvonil pevný

telefón.

„Claire? Tu je sekretariát šerifa,“ ozval sa zúfalý, mladý hlas. „Ak chceš ako prvá správu pre noviny – v suteréne radnice práve našli mŕtveho človeka. Vražda.“

Claire zamrzla s perom nad papierom. Spomenula si na včerajší večer. O deviatej večer jej do redakcie telefonoval Jonathan Mercer – údržbár z radnice, ktorého poznala z videnia. Znel veľmi nervózne a vystrašene. Vtedy jej do telefónu pošepkal:

„Slečna novinárka, tie peniaze na jarmok... to nie je len podvod na obyvateľoch. V archíve som našiel papiere. Chcú to celé ututlať, lebo pod baňou leží niečo z roku 2006! Nemôžem veriť polícii ani starostovi. Musíme sa stretnúť...“

K stretnutiu už nedošlo. Mercer bol mŕtvy. Claire si rýchlo obliekla mokrú pláštenku, schmatla poznámkový blok a vybehla do sychravého braytonského rána. Vedela, že ak chce zistiť, čo Mercer našiel pred svojou smrťou, musí nájsť jediného človeka na polícii, ktorý sa nedá kúpiť starostovými rečami o pokojnom jarmoku – Ethana Cooka.

Kapitola druhá – Spojenie stôp

I. Návšteva v malej kancelárii

Kancelária Ethana Cooka na policajnej stanici bola na prízemí na konci chodby. Bola to malá, tmavá miestnosť s jediným oknom, z ktorého bol výhľad na zadný dvor a hromadu hrdzavejúcich spisových skríň. Vzduch v nej voňal starou kávou, mokrými kabátmi a tabakom, hoci Ethan už dva roky nefajčil. Ethan sedel za stolom, na ktorom mal rozložený svoj ošúchaný zošit. Vedľa neho ležal zoznam vecí nájdených pri tele Jonathana Mercera: zväzok kľúčov, staré vreckové hodinky, dve mince a kúsok papiera z trhacieho bloku, na ktorom bolo narýchlo napísané jediné číslo: 2006. Pred malou chvíľou mu ich jeden z Malloryho ľudí priniesol spolu s papierikom „Pracuj rýchlo, detektív! 48 hodín...“

Dvere sa bez zaklopania otvorili. Vošla Claire. Vlasy mala zvlhnuté dažďom, plášť sa jej lepil na ramená a v ruke pevne zvierala koženú tašku.

„Ethan,“ povedala bez úvodu. „Musíme sa porozprávať.“

Ethan zdvihol zrak. Poznal ju – Brayton bol príliš malý na to, aby človek nepoznal jedinú novinárku, ktorá si do novín The Brayton Chronicle dovoľovala písať články bez starostovho predchádzajúceho súhlasu.

„Šerif Mallory vyhlasuje, že suterén radnice je uzatvorené miesto činu, Claire,“ povedal Ethan tichým, pokojným hlasom. „A novinárov na stanici vidí ešte radšej ako kontrolu z krajského úradu.“

„Jonathan Mercer mi včera večer volal,“ vyprskla Claire a podišla bližšie k jeho stolu. „O deviatej. Bol vydesený. Povedal mi, že v archíve našiel stopy po financiách, ktoré radnica prelieva z rozpočtu jarmoku do starej bane pri rieke Grayfork.“

Ethan spozornel. Naklonil sa dopredu a zložil ruky na stôl. „Mercer bol len údržbár. Prečo by volal práve tebe?“

„Pretože ja už tri týždne preverujem faktúry za Braytonský jarmok,“ odpovedala Claire a vytiahla z tašky hrubú zložku spisu. „Starosta Longston tvrdí, že náklady na prípravu jarmoku vzrástli o tridsať percent kvôli bezpečnostným opatreniam. Ale tie peniaze nejdú stánkarom ani na pódiá. Odchádzajú na účty firiem, ktoré pred dvadsiatimi rokmi robili sanáciu starej bane. A Mercer mi povedal, že našiel dôkaz, že to celé súvisí s rokom 2006.“

Ethan sklopil zrak k papieriku z Mercerovho vrecka. 2006.

II. Dve strany tej istej mince

„Mercer ležal pri regáli číslo 19,“ povedal Ethan po chvíli ticha. „Regál s dokumentáciou zaniknutých banských štôlní pod Grayforkom. Šerif tvrdí, že to bol náhodný vyplašený zlodej, ale náhodný zlodej si neberie vražednú zbraň so sebou a nenecháva nedotknuté Mercerove hodinky ani peniaze.“

„Mallory chce mať pokoj,“ odvetila Claire chladne. „Ak sa pred jarmokom začne hovoriť o vražde a kostlivcoch v bani, investori utečú a Longstonov jarmok skolabuje. Longston potrebuje pozlátku, nie vyšetrovanie.“

Ethan vstal a pristúpil k oknu. Vonku sa hmla pomaly plazila po asfaltovom dvore. Vedel, ako to v meste chodí. Radnica a polícia tvorili nepreniknuteľný múr všade tam, kde išlo o záujmy vplyvných rodín. Ale Mercerova smrť nebola nešťastná náhoda. Bola to poprava niekoho, kto strčil nos tam, kam nemal.

„Oficiálne nemám povolenie spolupracovať s novinármi,“ povedal Ethan a otočil sa k nej. „Šerif chce prípad uzavrieť do štyridsiatich ôsmich hodín.“

„A neoficiálne?“ opýtala sa Claire a pevne sa mu pozrela do očí. „Ty máš prístup k dôkazom a k miestu činu. Ja mám informácie o finančných tokoch radnice a novinárske krytie, vďaka ktorému sa môžem pýtať ľudí na jarmoku bez toho, aby to spúšťalo poplach u šerifa. Buď spojíme to, čo máme, alebo Mallory tento prípad pochová.“

Ethan chvíľu váhal. V jej očiach nevidel len novinársku túžbu po trháku, ale rovnako silný hnev na systém, ktorý Brayton držal v šachu.

„Platí jedno pravidlo,“ povedal Ethan prísne. „Ak nájdeme stopu, nepôjde to do tlače, kým nebudem mať istotu, kto Mercerovi zasadil ten úder. Nechcem, aby sa z teba stala druhá obeť.“

Claire prikývla. „Súhlasím. Kde začneme?“

Ethan ukázal na poznámku vo svojom zošite. „Mercer ležal vedľa krabice so zoznamami baníkov z roku 2006. Musíme sa vrátiť do archívu skôr, než Mallory zapečatí dvere alebo pošle upratovaciu službu.“

Kapitola tretia – Stopy v prachu a tlak radnice

I. Nočný návrat do depozitára

Noc nad Braytonom priniesla chladný gél. Dážď utíchol, no nahradila ho hustá, mliečna hmla, ktorá zahalila námestie s rozostavanými stánkami jarmoku. Svetlá lampášov vytvárali vo hmle len žltkasté krupobytie svetla. Ethan a Claire sa stretli pri bočnom vchode do radnice o desiatej večer. Kľúč od suterénu mal Ethan stále u seba – Mallory zabudol vymeniť zámok na starých drevených dverách v zadnom trakte. Kovové dvere potichu cvakli. Zišli dole po úzkych schodoch do archívu. Miesto činu bolo ohraničené žltou páskou, no žlté svetlo pouličnej lampy cez malé suterénne okienko osvetľovalo presne ten regál, pri ktorom dopadlo Mercerove telo.

„Čo presne hľadáme?“ pošepkala Claire, pričom svetlo malej baterky radšej sklopila k podlahe.

„Mercer pri páde nesmeroval k samotným mapám,“ odpovedal Ethan a kľakol si na kolená pri spodnej polici. „Odtlačok jeho pravej ruky bol na spodnej doske regálu 19. Keď ho zasiahli, pokúsil sa pravdepodobne niečo schovať pod samotnú konštrukciu.“

Ethan vsunul ruku do úzkej medzery medzi dreveným stojanom a betónovou podlahou. Prsty mu narazili na hladký papier. Vytiahol zložený zažltnutý list, na ktorom boli ešte čerstvé odtlačky Mercerovej krvi. Rozprestreli ho na starom stole. Bol to originálny zamestnanecký

zoznam banskej spoločnosti Grayfork Mining Co. z novembra 2006.

„Pozri na toto," ukázala Claire prstom na strednú časť hárku. „Menný zoznam nočnej zmeny z 14. novembra 2006. Tri mená sú prečiarknuté čiernym atramentom tak dôkladne, že sa nedajú prečítať. Ale pod nimi zostala pečiatka podateľne radnice."

„Šichta, počas ktorej oficiálne došlo k technickému závalu bez obetí na životoch," povedal Ethan ticho. „Ak na šichte nikto nezomrel, prečo by niekto po dvadsiatich rokoch prečiarkoval mená troch baníkov?"

„Pretože tí traja ľudia z bane nikdy nevystúpili," doložila Claire a v očiach sa jej blysla odhalenie. „A radnica vyplatila rodinám peniaze za mlčanie, zatiaľ čo oficiálna správa tvrdila, že baňa bola prázdna."

II. Dlhý tieň starostu

Cvaknutie vypínača presvietilo archív ostrým bielym svetlom.

„Pán detektív. A slečna novinárka," ozval sa hlboký, kultivovaný hlas od dverí. V otvore stáli dvaja muži. Starosta Rick Longston v drahom vlnenom kabáte s elegantným strihom a za ním jeho tajomník, Gareth Poll – štíhly muž s chladnými očami, bezvýraznou tvárou a drahým plniacim perom vystrčeným z náprsného vrecka.

„Pán starosta," Ethan sa pomaly postavil a papier zbalil do dlane. „Nespomínam si, že by ste mali vo zvyku chodiť do suterénu o desiatej večer."

Longston spravil dva kroky dopredu. Jeho tvár bola namaskovaná profesijným úsmevom politika, no v očiach mal tvrdý chlad.

„Prišiel som sa pozrieť, ako pokračuje vyšetrovanie tragickej nehody nášho údržbára," povedal starosta a pozrel sa na Claire. „A vidím, že polícia Braytonu zdieľa služobné tajomstvá s lokálnou tlačou."

„Mercer nebol nešťastná náhoda, Longston," povedala Claire priamo. „Bolo to zastrašovanie niekoho, kto zistil, kam miznú financie z rozpočtu jarmoku."

Gareth Poll spravil krok dopredu, no Longston ho rukou zastavil.

„Slečna novinárka, Braytonský jarmok je pre toto mesto všetkým. Zabezpečuje pracovné miesta, investície a budúcnosť na ďalších päť rokov," povedal starosta hlasom, v ktorom rezonovala neskrytá hrozba. „Ak začnete v novinách šíriť nepodložené fámy o vraždách a finančných podvodoch, nezničíte mňa. Zničíte toto mesto. A vy, Cook..." Longston sa otočil k Ethanovi. „...šerif Mallory mi hovoril, že ste prepracovaný. Ak tento prípad neuzavriete ako nešťastnú náhodu alebo čin potulného zlodeja do dvadsiatich štyroch hodín, prevezme vyšetrovanie krajské oddelenie. A vy prídete o odznak ešte skôr, než sa rozsvieti prvá girlanda na jarmoku."

Ethan sa starostovi pozrel priamo do očí. „Odznak mi nedal starosta, Longston. A pravda o Mercerovi neodíde s jarmokom."

Longston sa chladne pousmial. „Uvidíme, Cook. Uvidíme, čo vám zostane, keď prídete o všetko."

Starosta s tajomníkom Pollom sa otočili a odišli. Ich kroky na kamenných schodoch zneli ako odbíjanie hodiniek.

Kapitola štvrtá – Ticho v Hollow Oak

I. Dym a spomienky

Bar Hollow Oak stál na okraji Braytonu, pri starom prístavisku, kde sa mlynské rameno spájalo s temným prúdom rieky Grayfork. Bola to nízka drevená budova s ošúchaným pultom, z ktorej bolo počuť vrčanie starého jukeboxu a zápach lacnej whisky zmiešaný s dymom z fajok. Tu sa schádzali tí, ktorí v meste nemali čo stratiť – starí baníci, šoféri nákladných áut a ľudia, ktorých radnica na čele so starostom Longstonom radšej neukazovala návštevníkom pripravovaného jarmoku. Ethan a Claire vošli dnu okolo jedenástej v noci. Hmla z rieky presakovala aj cez pootvorené dvere a usádzala sa na dlážke ako studený povlak. Za pultom stála Del – žena po päťdesiatke s tvrdými rysmi tváre, šedivými vlasmi zopnutými do uzla a jazvou na pravom zápästí od starej nehody v lisovni.

„Cook," povedala Del bez toho, aby zdvihla zrak od pohára, ktorý práve utierala špinavou utierkou. „Myslela som, že polícia dnes večer oslavuje na radnici. Počula som, že starosta už nalieva šampanské pre sponzorov jarmoku."

„Mercer je mŕtvy, Del," povedal Ethan a posadil sa na vysokú stoličku pri pulte. Claire sa posadila vedľa neho.

Del na sekundu zastavila ruku s utierkou. V jej očiach bleskla tichá, hlboká bolesť, no okamžite ju potlačila.

„Jonathan bol dobrý chlap," povedala ticho. „Až kým nezačal strkať nos do starých papierov."

„Chodil sem často?“ opýtala sa Claire a vytiahla malý zápisník.

Del si novinárku chladne premerala. „Ty si tá dievčina z novín. Ak hľadáš rozprávky o veselom jarmoku, skús radnicu. Tu sa zázraky nedejú.“

„Nehľadám rozprávky, Del. Hľadám človeka, ktorý zabil Mercera,“ povedala Claire pevným hlasom.

II. Stopy nezvestného

Del sa na chvíľu odmlčala. Potom siahla pod pult a vytiahla fľašu domácej ražnej. Naliala tri poháriky – jeden pre Ethana, jeden pre Claire a jeden pred seba.

„Mercer sa tu pred štyrmi mesiacmi pravidelne stretával s Vanceom – presne v čase, kým Vance bez stopy nezmizol,“ povedala Del a znížila hlas. „A posledné dva týždne sem Mercer chodil sám. Bol ako vymenený, stále hľadel do starého zápisníka a pil viac než zvyčajne.“

Ethan spozornel. Vance bol nezvestný novinár, ktorý zmizol pred štyrmi mesiacmi. Oficiálna verzia šerifa Malloryho bola, že opustil mesto kvôli dlhom. „O čom sa bavili?“ opýtal sa Ethan.

„O starých časoch. O roku 2006,“ odvetila Del a jedným hltom vypila svoj pohárik. „Vance tvrdil, že nešťastie v bani vtedy nebola náhoda. Hovoril o zmiznutých baníkoch, o peniazoch na mlčanie a o čudákovi Crowleym, čo žije sám v lesnej chatrči nad riekou Grayfork. Vance tvrdil, že Crowley vtedy videl, ako z bane v noci po nešťastí vyvážali zakryté nákladné autá.“

„Crowley?“ zopakovala Claire. „Ten starý chlap, o ktorom sa hovorí, že je blázon?“

„Blázon nie je,“ povedala Del prísne. „Len videl veci, ktoré človeku popletú hlavu. Mercer zistil, že Vance našiel a schoval v archíve zoznam ľudí, ktorí vtedy stáli pri bráne bane. A teraz... teraz je Mercer mŕtvy.“

Claire si rýchlo zapísala meno Crowley a podčiarkla ho.

III. Tieň v hmle

Keď Ethan a Claire vyšli z baru Hollow Oak, noc bola tichá a neprirodzene hustá. Hmla bola taká hrubá, že svietidlá na prístavných stĺpoch vyzerali len ako matné, oranžové škvrny.

„Mali by sme ísť za Crowleym čo najskôr," pošepkala Claire, kým si zapínala kabát. „Ak Mercer ide po stopách Vancea, vrah vie, že sa vyberieme za Crowleym."

Ethan náhle zastal. Chytil Claire za rameno a prstom jej naznačil, aby mlčala. Z hmly za nimi – z tmavého tieňa medzi starým skladom dreva a nábrežnou stenou – sa ozval zvuk. Zvuk podošvy šuchotiacej na mokrom štrku. Ethan pomaly siahol rukou pod kabát a nahmatal puzdro so služobnou zbraňou.

„Kto je tam?" zavolal Ethan do tmy.

Ticho. Len rieka Grayfork narážala do drevených kolov prístavu. Vtom sa v hmle, sotva desať metrov od nich, mihla vysoká tmavá postava. V ruke niečo držala – dlhý, kovový predmet. Postava sa nepohla smerom k nim, no pomaly ustupovala dozadu do tmy, akoby ich len pozorovala a mapovala každý ich pohyb.

„Ethan..." pošepkala Claire a chytila ho za rukáv.

Ethan spravil dva rýchle kroky dopredu smerom k tieňu: „Polícia! Stôj!"

Postava sa v sekunde stratila v mliečnej hmle za skladiskom. Ozval sa len rýchly šuchot krokov a potom opäť zavládlo neúprosné ticho. Ethan sa vrátil ku Claire. Srdce mu búšilo. Vrah už neskrýval svoju prítomnosť – začal ich loviť. „Musíme vypadnúť z ulice," povedal Ethan a vzal Claire za ruku. „Zajtra ráno nájdeme Maggie Vale. Je to veľká pamätníčka, v obchode má veci z histórie. Možno tam nájdeme niečo, čo nám pomôže. A potom pôjdeme do lesa za Crowleym."

Kapitola piata – Obchod Maggie a ďalšia tragédia

I. Stará fotografia a varovanie

Ranné svetlo nad Braytonom bolo sivé a nepriateľské. Mesto sa zobúdzalo do chladného októbrového dňa, v ktorom sa zápach vlhkosti z rieky Grayfork miešal s vôňou čerstvého ihličia a pečiva zo stánkov, ktoré na námestí pripravovali na jarmok. Všade vládla predstieraná sviatočná nálada, no pre Ethana to bol len hlučný záves, za ktorým sa skrývala tma. Ethan stál pred malým obchodíkom so starožitnosťami a kronikami na Lúčnej ulici. Na tabuli nad dverami bolo vyblednutým písmom napísané: *Starožitnosti a spomienky – Maggie Vale*.

Maggie bola v Braytone žijúcou pamäťou. Bývalá učiteľka dejepisu a zberateľka starých fotografií poznala každú rodinu v meste, každý majetkový podiel aj každé tajomstvo, ktoré sa v minulosti zametalo pod koberec. Keď Ethan vošiel dnu, zvonček nad dverami jemne zacingal. Obchod bol naplnený vôňou starého dreva, vosku a zažltnutých kníh. Maggie Vale – drobná žena so sivými vlasmi a vrelým, no starostlivým pohľadom – práve utierala prach zo starej mosadznej lampy.

„Ethan," povedala s úsmevom, no ten jej z tváre rýchlo zmizol, keď videla jeho strhané črty. „Počula som o Jonathanovi Mercerovi. Je to hrozné. Celé mesto rozpráva len o tom, ako šerif vyhlasuje, že to bola náhoda."

„Nebola to náhoda, Maggie," povedal Ethan ticho a pristúpil k pultu. „Mercer našiel v archíve stopy po roku 2006. Hľadám cokoľvek, čo spája vtedajšie vedenie radnice s baňou pri rieke."

Maggie sa pozrela smerom k oknu, akoby sa uisťovala, či vonku nikto nestojí. Potom prešla do zadnej miestnosti a o chvíľu sa vrátila s ťažkou drevenou kazetou.

„Jonathan za mnou prišiel minulý týždeň," pošepkala Maggie a vytiahla zo škatule obálku z hrubého hnedého papiera. „Pýtal sa ma na staré fotky z dňa, keď baňu po závale oficiálne uzavreli. Väčšinu dokumentov vtedy radnica spálila, ale ja som mala od jedného starého fotografa negatívy."

Maggie vytiahla z obálky dve čiernobiele fotografie a rozprestrela ich pred Ethana. Na prvej fotke bola brána do bane Grayfork obohnaná páskou. Pred ňou stáli traja muži: bývalý starosta Longston starší, vtedajší mladý právny zástupca mesta Rick Longston a za nimi, v tieni nákladného auta, mladý Gareth Poll. Na korbe auta pod plachtou boli naložené ťažké drevené debny.

„Tieto debny neobsahovali náradie, Ethan," povedala Maggie s trasúcim sa hlasom. „Tie debny vyvážali zo štôlne v noci po tom, čo tvrdili, že v bani nikto nezostal. A pozri sa na dátum na druhej fotke... bola urobená tri dni po oficiálnom uzavretí."

Ethan si fotografie pozorne prezrel a uložil ich do vnútorného vrecka kabáta. „Maggie, musíte byť opatrná. Nikomu nehovorte, že ste mi toto ukázali."

Maggie sa jemne dotkla jeho ruky. „Viem, čo pre teba znamená pravda, Ethan. Poznala som tvoju rodinu. Poznal si moju dcéru. Škoda, že zomrela..." Vydýchla si smutne. „Sľúb mi, že to nenecháš tak. Toto mesto si zaslúži dýchať bez ich klamstiev."

„Sľubujem," povedal Ethan. Pri spomienke na jej dcéru mu prebehli zimomriavky. Kedysi spolu mali románik, lenže krátko na to zomrela. Ethan vtedy stratil kúsok seba.

II. Krv na prachu

Ethan odišiel z obchodu s úmyslom stretnúť sa s Claire v redakcii a ukázať jej fotografie. Zazvonil mu však telefón, že potrebuje na stanici vyzdvihnúť zložku spisu, ktorú tam nechal. Cesta na stanicu a krátka nepríjemná konfrontácia so šerifom Mallorym, ktorý ho opäť varoval pred vystrájaním, mu trvala necelých tridsať minút. Keď Ethan vychádzal zo stanice, v prsiach ho náhle zovrel zvláštny, chladný pocit úzkosti. Niečo nesedelo. Spomenul si na tieň v hmle pred barom Hollow Oak a na to, ako ho vrah sledoval. Ethan sa otočil a takmer behom sa vrátil na Lúčnu ulicu.

Obchod so starožitnosťami mal dvere pootvorené na štrbinu. Zvonček nad dverami nevisel – bol strhnutý a ležal na zemi v rozbitom skle.

„Maggie?“ zavolal Ethan a vytiahol zbraň.

V obchode vládlo hrobové ticho. Drevené regály boli prevrátené, knihy a staré klenoty rozhádzané po dlážke. Vzduchom sa vznášal hrozivý, teplý zápach krvi. Ethan rýchlo prešiel do zadnej miestnosti. Maggie Vale ležala na dlážke pri prevrátenom pracovnom stole. Jej telo bolo nehybné. Na hrudníku mala hlbokú ranu po bodnutí a po drevených parketách sa pomaly rozlievala tmavá krv. Vrah hľadal niečo – kazeta bola rozmlátená na kusy a všetky papierové archívy roztrhané. Ethan si kľakol k Maggie a prsty priložil k jej krku. Žiadny pulz. Jej oči boli otvorené, hľadiace dopredu bez života, plné posledného výkriku strachu. Ethan zovrel päsť tak pevne, až mu zo zbielených kĺbov skoro vytryskla krv. Rukou jej jemne zatvoril oči. Prípad už nebol len vyšetrovaním starých finančných podvodov pre noviny alebo oficiálnou policajnou prácou. Bol to osobný lov. Prípad sa stal veľmi osobným pre Ethana. Vrah zavraždil človeka, ktorého Ethan poznal, a dôveroval mu. Ethan sa postavil, z vnútorného vrecka nahmatal nedotknuté fotografie od Maggie a v duchu si dal jedinú prísahu: *Už nezastavím. Bez ohľadu na odznak,*

starostu či šerifa.

Kapitola šiesta – Odobratie odznaku

I. Búrka na stanici

Správa o smrti Maggie Vale zasiahla Brayton ako blesk z jasného neba, no radnica urobila všetko pre to, aby hrom nebolo počuť. Pred obchodom so starožitnosťami stála jediná policajná páska a šerifov zástupca odháňal zvedavcov tvrdením, že išlo o lúpežné prepadnutie s tragickým koncom. V kancelárii šerifa Malloryho vládlo husté, napäté ticho. Šerif Curtis Mallory sedel za svojim masívnym dubovým stolom. Vedľa neho stál starosta Rick Longston, ruky zopnuté za chrbtom, a v rohu miestnosti sa opieral o spisovú skriňu Gareth Poll. Poll si s chladným výrazom naprával drahé plniace pero v náprsnom vrecku. Ethan stál uprostred miestnosti. Na rukáve kabáta mal stále matnú škvrnu od zaschnutej krvi Maggie.

„Zlyhal si, Cook,“ povedal Mallory a udrel päsťou po stole. „Varoval som ťa. Povedal som ti, aby si nechodil za ľuďmi a nevytváral paniku! Namiesto toho si navštívil starú ženu, vyplašil si nejakého feťáka alebo lúpežníka a výsledkom je ďalšia mŕtvola!“

„Maggie nezabil lúpežník, Mallory!“ vyprskol Ethan a spravil krok k stolu. „Vrah išiel po niečom, po tých istých dokumentoch, kvôli ktorým zomrel Mercer!“

Starosta Longston spravil krok dopredu. Jeho hlas bol pokojný, no mrazivý. „Štekáš na zlý strom, Cook, vaše vyšetrovanie prináša do Braytonu iba chaos, krv a strach. Onedlho otvárame jarmok. Do mesta prichádzajú novinári z celého štátu, investori, rodiny s deťmi.

Nepripustím, aby vyšilujúci detektív, pre ktorého sa tento prípad stal osobnou posadnutosťou, ničil povesť mesta. Hľadáš tu nejaký veľký príbeh, hoci ide len...“

„Preto vyšetrovanie preberá krajský úrad,“ doložil Mallory a otvoril zásuvku na stole. „Pre teba sa tento prípad skončil, Ethan. Si suspendovaný. Odovzdaj zbraň a odznak.“

II. Služobný preukaz na stole

Ethan sa pozrel na Malloryho, potom na Longstona a napokon na Polla. V Pollových očiach zhliadol drobný, takmer nebadateľný záblesk uspokojenia. Ethan vedel, čo to znamená. Ak odovzdá odznak, oficiálne skončil. Už nebude mať prístup k spisom, nebude môcť nosiť služobnú zbraň, nebudú ho chrániť zákony. Ak ho chytia pri pátraní, zavrú ho ako obyčajného zločinca. Pomaly dal ruku pod kabát. Vytiahol ťažkú služobnú pištoľ, vybral zásobník a položil ju na Malloryho stôl. Hneď vedľa nej položil mosadzný policajný odznak Braytonu. Metalický zvuk odznaku zarezonoval v tichej miestnosti.

„Tento odznak ma roky učil, že mám chrániť ľudí v tomto meste,“ povedal Ethan tichým, nebezpečne vyrovnaným hlasom. „Ale vy ste z neho spravili len štít pre svoje vlastné zločiny. Nechajte si ho.“ Otočil sa na opätku a vykročil ku dverám.

„Cook!“ zavolal za ním starosta Longston. „Ak vás prichytím pri pletení sa do práce polície alebo okolo lokality pri rieke Grayfork, zariadim, aby ste strávili zvyšok života za mrežami. Je to varovanie!“

Ethan sa ani neotočil. Pribuchol za sebou dvere tak silno, až sa zatriasli sklenené tabule na radnici.

III. Na vlastnú päsť

Na zadnom dvore stanice, za hromadou starých spisových skríň, ho čakala Claire. Keď videla Ethana bez zbrane a odznaku, okamžite pochopila.

„Odobrali ti ho," povedala ticho.

„Áno," odvetil Ethan a zapol si kabát. „Mallory a Longston oficiálne uzavreli dvere. Odteraz som pre nich len súkromná osoba, ktorá robí problémy."

Claire sa naňho pevne pozrela. V rukách držala svoj novinársky zápisník a kľúče od svojho starého auta. „A čo spravíš teraz?"

„To, čo som mal spraviť už na začiatku," povedal Ethan a z vnútorného vrecka vytiahol fotografie od Maggie. „Pôjdem do lesa za Crowleym. Bol svedkom toho, čo sa stalo v roku 2006. A ak mám pravdu s tými dokumentmi, vrah to vie tiež. Ak sa k nemu nedostaneme skôr ako on, Crowley bude ďalší na rade."

Claire prikývla a otvorila dvere na aute. „Nastúp. Nenechám ťa v tom samotného. Longston si myslí, že nás zastavil, ale kým mám novinársky preukaz a ty svoje skúsenosti, nemôžu nás umlčať."

Ethan sa posadil na miesto spolujazdca. Nemal odznak, nemal služobné krytie a vrah po ňom išiel. No po prvý raz od začiatku vyšetrovania cítil absolútnu voľnosť. Boj za Mercerovu a Maggiinu spravodlivosť sa práve začal – na vlastnú päsť.

Medzitým Mallory s Longstonom popíjali kávu a šerif ukazoval rozmiestnenie hliadok na jarmoku. Vyriešenie vraždy dávali až na druhé miesto, jarmok bol pre starostu a mesto prvoradý.

Kapitola siedma – Pasca pri rieke Grayfork

I. Hmla nad lesom

Cesta k rieke Grayfork pripomínala zárez do hnijúceho lesa. Stará asfaltka sa po dvoch kilometroch za mestom zmenila na rozblatenú koľajnicu, na ktorej staré auto Claire neustále preklzovalo. Ihličnaté stromy okolo nich rástli tak husto, že prepúšťali len minimum sychravého denného svetla. Hmla tu nebola len mliečnym závojom ako v meste – bola hustá, lepkavá a voňala močiarom a hnijúcim lístím.

„Crowleyho chatrč by mala byť pol kilometra za starým mlynom," povedala Claire a pevne zvierala volant. „Podľa záznamov redakcie tam žije sám od roku 2006. Trikrát ho policajti odviedli kvôli neoprávnenému pobytu na mestskom pozemku, ale vždy sa vrátil."

„Bol to hlavný mechanik banskej spoločnosti," povedal Ethan a pozrel sa cez zamrznuté okno. „Poznal podzemné štôlne lepšie ako ktokoľvek z radnice. Ak niekto vie, čo sa vtedy v bani udialo a prečo ju narýchlo zabetónovali, je to on."

Auto nakoniec zastalo pri rozpadnutom drevenom mostíku. Ďalej sa nedalo ísť. Ethan vystúpil a chladný vzduch ho okamžite premkol až do špiku kostí. Hoci už nemal služobnú zbraň, v pravom vrecku kabáta stláčal starý lovecký nôž so srnčím parohom na rukoväti, ktorý si vzal z domu.

„Zostaneš pri aute, Claire," povedal Ethan rozhodne.

„Ani náhodou, Ethan,“ namietla okamžite, vystúpila z auta a pribuchla dvere. „Neviem, či si si všimol, ale aj ja som na zozname toho vraha. A v tomto lese osamote pri aute rozhodne nezostanem.“

Ethan si len vzdychol, no vedel, že má pravdu. „Dobre. Drž sa tesne za mnou a pozeraj sa pod nohy. Tento les odpúšťa málo vecí.“

II. Výstrel z hmly

Kráčali úzkym chodníkom popri brehu rieky Grayfork. Voda bola tmavá, takmer čierna, a divoko narážala do vyčnievajúcich balvanov. Vzduch preťalo len občasné zakrákanie havranov v korunách stromov. Po desiatich minútach chôdze sa pred nimi vynoril obrys malej drevenej chatrče. Strecha bola napoly prepadnutá, prikrytá celtovinou a z komína sa nedymilo.

„Vyzerá to opustene,“ pošepkala Claire.

„Čakaj tu,“ povedal Ethan a spravil tri kroky smerom k chatrči.

Vtom sa lesom prehnal ostrý, ohlušujúci zvuk. VÝSTREL. Tlaková vlna výstrelu z pušky prečesala konáre stromov priamo nad Ethanovou hlavou. Kôra zo starej borovice sa roztrieštila a Ethanovi do tváre udreli ostré drevené triesky.

„K zemi!“ skríkol Ethan a vlastným telom strhol Claire do vlhkého machu za masívny vývrat kmeňa.

Sekundu nato zaznel druhý výstrel. Projektil veľkého kalibru sa zavŕtal do kmeňa stromu tesne nad Ethanovým ramenom. Zásah bol taký blízko, že Ethan na tvári ucítil spálený prach a horúcim nárazom mu ošľahlo ucho.

„Má pušku s optikou!“ zreval Ethan, keď sa snažil pritlačiť Claire čo najbližšie k zemi. „Sleduje chodník!“

Strelec nestrieľal naslepo. Sedel niekde hore na skalnom brale nad riekou a vďaka hustej hmle mal dokonalú výhodu. Zatiaľ čo Ethan a Claire boli na otvorenom priestranstve pri chodníku odhalení, útočník bol neviditeľný.

„Ethan, nemáš odznak, on nás tu zabije!“ zúfalo šepkala Claire, pritisnutá k jeho hrudníku.

Ethan rýchlo vyhodnotil situáciu. Prebehnúť späť k autu znamenalo stať sa živým terčom na otvorenom chodníku. Jediná cesta viedla smerom dole ku korytu rieky, kde breh padal do strmého zrázu a tvoril prirodzený kryt.

„Keď narátam do troch, skočíme dole k rieke!“ pošepkal Ethan a pevne ju chytil za ruku. „Nepúšťaj sa ma! Jeden... dva... tri!“

Ethan sa vymrštil a strhol Claire so sebou do strmého zrázu. V tej istej sekunde zaznel tretí výstrel – guľka presekla vzduch presne v mieste, kde Ethan sekundu predtým ležal. S hrmotom sa zrútili po kamenistom svahu a spadli do ľadovej vody pri brehu rieky Grayfork.

III. Tieň pri rieke

Chladná voda v rieke Ethanovi okamžite vyrazila dych. Prúd bol silný, no podarilo sa mu zachytiť starý koreň stromu vyčnievajúci z brehu a vytiahnuť Claire na balvany pod ochranným previsom skaly. Sedeli v tieni skaly, premočení na kosť, ťažko dýchali a počúvali. Hore na brale zavládlo ticho. Strelec stratil priamy vizuálny kontakt. Zvuk krokov v rannom lesnom podraste naznačoval, že útočník sa pomaly presúva po hrane skaly, aby preveril, či ich pádom do rieky zlikvidoval. Vtom sa na druhom brehu rieky – v najhustejšej hmle medzi skalami – niečo pohlo. Ethan spozornel a rukou naznačil Claire, aby sa nepohla. Z mliečnej hmly na protiľahlom brehu sa vynorila postava. Nebol to strelec. Bol to muž v roztrhanom, špinavom kabáte, s dlhými, zanedbanými vlasmi a divokým, zvieracím pohľadom. Muž stál naboso na ľadových skalách, hoci voda mala sotva pár stupňov. V ruke zvieral staré banské kladivo. Pozrel sa priamo na Ethana. V jeho očiach nebola nenávisť, ale hlboký, desivý strach človeka, ktorý strávil roky v podzemnej tme.

„Lucas...“ vydýchol Ethan tichým, neveriacim šepotom.

Bol to Lucas Wren – Ethanov priateľ z detstva, ktorý pred rokmi oficiálne zmizol pri tragédii v bani a všetci ho považovali za mŕtveho. Lucas tu stál, zdivočený, živý, ako duch vystúpený zo starej banskej štôlne. Lucas sa na sekundu zahľadel Ethanovi do očí, potom vydal krutý, chrapľavý zvuk, otočil sa a ako tieň zmizol v hustej húštine na druhom brehu. Hore nad nimi sa opäť ozval šuchot kamením. Strelec sa bližil.

„Musíme zmiznúť, hneď," pošepkal Ethan, schmatol Claire a využitím krytu skál a brehu rieky sa začali ticho plaziť preč z dosahu neviditeľného strelca.

Kapitola ôsma – Blesk v archíve

I. Návrat na miesto činu

Noc po streľbe pri rieke Grayfork priniesla do Braytonu mrazivý chlad. Ethan, premočený z ľadovej vody a so škrabancami od stromov a skál, stál v tieni zadného traktu radnice. Zranené rameno ho pálilo pri každom pohybe, no nebol čas na odpočinok. S Claire sa rozdelili pri mlyne. Poslal ju do redakcie novín, aby bezpečne poskladala všetky dosiaľ získané dokumenty a poznámky nezvestného novinára Vancea. Ethan vedel, že vrah si myslí, že streľba pri rieke ho zastrašila alebo odradila. A práve to bola jeho jediná výhoda. Zapečatená páska na suterénnom okienku radnice bola pretrhnutá. Šerif Mallory miesto činu nechránil – pre radnicu bol archív len nepríjemným svedkom, ktorého chceli čo najrýchlejšie vypratať. Ethan sa potichu prešmykol cez úzke okienko a dopadol na studenú betónovú dlážku archívu. Vzduch v podzemí bol stále naplnený známym zápachom starého papiera a vlhkosti, no teraz k nemu pribudol aj kovový pach zaschnutej krvi Jonathana Mercera. Ethan nepoužil svetlo. Pohyboval sa spamäti, prstami sa pridržiaval okrajov drevených regálov.

Prišiel k regálu číslo 19. Ak Mercer schoval zamestnanecký zoznam pod spodnú dosku, za dvojitou zadnou stenou regálu muselo byť ešte niečo. Ethan siahol do medzery a nahmatal kovovú páčku. Drevený panel s tichým zavŕzganím poskočil. Za ním ležala plechová kazeta. Ethan ju vytiahol a otvoril ju – vnútri bol originálny prevádzkový denník bane Grayfork z kritického týždňa v novembri 2006.

II. Útok zo zálohy

Vtom za jeho chrbtom niečo ticho cvaklo. Zväzok kľúčov? Alebo kov na kove? Ethan sa inštinktívne prikrčil a otočil, no bolo neskoro. Z tmy medzi regálmi sa vynorila vysoká postava a obrovskou silou zaútočila. Ťažká železná tyč preťala tmu a zasiahla Ethana priamo do zraneného pravého ramena. Ethan zahučal od krutej bolesti. Náraz ho odhodil do vysokého regálu, z ktorého sa s hromovým hlukom zrútili desiatky ťažkých obalov a kníh. Kazeta s denníkom vypadla Ethanovi z rúk a roztrieštila sa na zemi.

„Povedal som ti, Cook, že prísť o odznak bol len začiatok," ozval sa z tmy tlmený, chladný hlas.

Útočník mal na tvári čiernu šatku, a Ethan sa ten hlas snažil spoznať. Útočník však nečakal. S brutalitou človeka, ktorý nemá čo stratiť, sa vrhol na Ethana. Švihol železnou tyčou druhýkrát, mieriac priamo na Ethanovu hlavu. Ethan sa v poslednom zlomku sekundy hodil nabok a tyč so strašným nárazom rozštiepila drevený stĺp regálu. Ethan sa pokúsil siahnuť po loveckom noži vo vrecku, no vrah mu skočil po rukách a pritlačil ho k podlahe. Obaja sa zrútili do prachu a rozhadzaných papierov.

Vrah bol vyšší a nebol zranený. Chytil Ethana oboma rukami pod krk a zúrivo ho tlačil k betónovej dlážke. Ethanovi okamžite došiel dych. V očiach sa mu začali objavovať čierne škvrny, pľúca horeli od nedostatku kyslíka a zranené rameno vysielalo do tela vlny ochromujúcej bolesti. Ethan zozbieral posledné zvyšky síl. Ľavou rukou nahmatal na zemi ostrý úlomok rozbitej drevenej police a celou silou ho vrazil útočníkovi do boku. Ten bolestivo vykríkol a na sekundu povolil stisk na Ethanovom hrdle. Ethan využil túto sekundu, vyhodil sa nahor a udrel ho čelom priamo do tváre. Ozvalo sa chrupnutie zlomeného nosa. Útočník sa potácajúc odtackal dozadu. Ethan sa zúfalo vrhol dopredu, chytil ho za klopy kabáta a v zaslepenej zúrivosti ho udrel päsťou. Pri

divokom zápase na zemi Ethan pravou rukou pevne zovrel náprsné vrecko jeho kabáta. Tkanina sa roztrhla.

Z poschodia nad nimi sa náhle ozvali rýchle kroky a hlasy – nočná stráž radnice počula hluk rozbitých regálov.

„Halo? Je tam niekto dole?!“ zakričal strážnik z vrchu schodiska.

Vrah si uvedomil, že čas vypršal. Zúrivo kopol zraneného Ethana do hrudníka, vytrhol sa mu, schmatol zo zeme rozbitú plechovú kazetu a zmizol v tmavom zadnom koridore suterénu, ktorý viedol k únikovému východu.

III. Dôkaz v dlani

Ethan ležal na podlahe archívu, ťažko oddychoval a kašľal, zatiaľ čo svetlo strážnikovej baterky zhora začalo kmitať po schodoch. S námahou sa posadil a oprel sa o rozmlátený regál. Rameno mal takmer nefunkčné a z rozťatého obočia mu do oka stekala krv. Keď však otvoril ľavú dlaň, ktorou pri zápase roztrhol útočníkov kabát, niečo v nej pevne zvieral. Nebol to len kus látky. V dlani mu ležalo ťažké, pozlátené plniace pero s gravírovanými iniciálami G.P. a so stopami čerstvej krvi na hrote. To isté drahé pero, ktorým Gareth Poll podpisoval mestské dokumenty a ktoré nosil v náprsnom vrecku. Ethan sa namáhavo postavil, strčil pero hlboko do vrecka a skôr, než strážnik zišiel na spodný schod, zmizol v tme cez suterénne okno do mrazivej braytonskej noci. Dôkaz bol v jeho rukách. Vrah už nemal masku.

Kapitola deviata – Odhalenie zväzku Vancea a Mercera

I. Noc v redakcii

V malej redakcii The Brayton Chronicle svietila jediná stolná lampa. Vonku sa hmla opierala o sklá okien ako nepriehľadná biela stena. Claire mala stôl kompletne pokrytý zažltnutými výstrižkami z novín, starými mikrofilmami a rozšifrovanými poznámkami nezvestného novinára Vancea, ktoré našla ukryté v dvojitom dne jeho redakčnej zásuvky. Dvere sa s tichým zavŕzganím otvorili. Vošiel Ethan. Bol bledý, špinavý od prachu a blata z archívu. Z rozťatého obočia mu zaschla krv na lícach a pravé rameno držal bezvládne pritlačené k telu.

„Ethan!“ Claire okamžite vyskočila zo stoličky, pribehla k nemu a pomohla mu posadiť sa na staré kožené kreslo. „Preboha, čo sa stalo? Vyzeráš, akoby teba prešiel nákladný vlak.“

„Poll...“ vychrapčal Ethan a zhlboka sa nadýchol. Každý nádych ho v hrudníku boľavo pálil. „Bol v archíve. Išiel po denníku z roku 2006.“

„On na teba zaútočil?“ vyprskla Claire s hrôzou v očiach.

Ethan neodpovedal slovami. S námahou siahol ľavou rukou do vrecka kabáta a položil na zelenú podložku stola ťažké, pozlátené plniace pero. Na leštenom kove boli zreteľné stopy zaschnutej krvi a gravírované iniciály G.P. Claire sa na pero zahľadela. „Pollovo drahé pero... On s ním podpisuje všetky mestské zmluvy. Ráno som ho videla na radnici, ako si ho dával do saka.“

„Už ho nemá," povedal Ethan ticho. „Vytrhol som mu ho z kabáta, keď sa ma pokúsil zaškrtiť. Teraz máme fyzický dôkaz, ktorý ho spája s útokom v archíve a s miestom Mercerovej vraždy. Rovnaké pero nechalo tenkú ryhu pod Mercerovým okom, keď ho zasiahol."

II. Skladačka zločinu z roku 2006

Claire siahla po zložke s Vanceovými poznámkami a položila ju vedľa Pollovho pera. Jej ruky sa mierne trasli, no v očiach mala ostré, novinárske sústredenie.

„Pozri sa na toto, Ethan," povedala a rozložila pred neho tri listy rukopisu. „Vance pred svojím zmiznutím poskladal kompletnú mozaiku. V novembri 2006 nedošlo v bani Grayfork k obyčajnej nešťastnej náhode. Vtedy tam objavili nelegálnu, neevidovanú štôlňu, v ktorej starý starosta Longston a jeho syn Rick načierno ťažili bez bezpečnostných povolení."

Ethan si pritiahol poznámky bližšie. „A došlo k závalu."

„Presne tak. Pri závale ostali pod zemou traja baníci. Namiesto toho, aby zavolali banskú záchrannú službu – čo by odhalilo nelegálnu ťažbu a zničilo politickú kariéru Longstonovcov – starosta a mladý právnik Rick Longston baňu jednoducho nechali uzavrieť a vchod zabetónovali. Rodinám obetí vyplatili peniaze zo špeciálneho fondu ako odchodné pri presťahovaní a donútili ich odísť z mesta."

„A Gareth Poll?" opýtal sa Ethan a ukázal na pero.

„Poll bol vtedy mladý úradník, ktorý pre Longstonovcov spravoval tie špinavé peniaze. To on pripravil falošné správy pre políciu a ministerstvo. A teraz, po dvadsiatich rokoch, keď sa radnica rozhodla financovať renováciu a opätovné zakrytie podzemných priestorov pri rieke cez rozpočet jarmoku, Vance a Mercer na to prišli."

„Mercer našiel zamestnanecké zoznamy a Vance to poskladal dohromady," nadviazal Ethan a v hlave sa mu prehrali všetky kúsky mozaiky. „Preto musel Vance zmiznúť. Preto Poll zabil Mercera aj

Maggie. Chceli zničiť každého, kto vedel o troch zamurovaných baníkoch pod riekou Grayfork.“

„A Lucas...“ pošepkala Claire. „Preto si videl Lucasa Wrena pri rieke. On nebol zapísaný v zoznamoch obetí, lebo nebol oficiálnym baníkom. Bol vtedy mladý chlapec, ktorý tam robil pomocné práce. Prežil v podzemí a roky žije v lesoch ako duch, lebo sa bojí, že ho Poll zabije.“

III. Pripravený článok

Claire sa posadila za svoj starý písací stroj. Jej prsty sa s nečakanou rozhodnosťou opreli do klávesov.

„Čo robíš?“ opýtal sa Ethan.

„Píšem záverečnú správu,“ odpovedala bez toho, aby zdvihla zrak od papierového hárku. „Kompletný článok so všetkými menami, faktúrami, fotkami od Maggie aj Pollovým perom. Zajtra ráno, v predvečer otvorenia jarmoku, vytlačíme mimoriadne vydanie novín a pošleme ho aj do krajských redakcií.“

Ethan vstal z kresla, hoci ho zranenie takmer zrazilo späť. Priskočil k nej a položil jej ruku na rameno. „Claire, toto je extrémne nebezpečné. Poll vie, že si bola s Mercerom aj so mnou. Ak zistí, že máš všetky dôkazy v redakcii, nezastaví sa pred ničím.“

Claire sa otočila a pevne sa mu pozrela do tváre. „Môj otec ma učil, že novinár nemá právo mlčať len preto, že pravda je nebezpečná. Maggie a Mercer zomreli, Ethan. Tvoj odznak leží na šerifovom stole. Ak tento článok nezverejním teraz, títo ľudia budú Braytonu vládnuť navždy.“

Ethan videl v jej očiach rovnaký nezlomný plameň, aký v sebe nosil on sám. Vedel, že ju nedokáže zastaviť. „Dobre,“ povedal ticho. „Dokonči to. Ja pôjdem zatiaľ do mojej starej garáže, ošetrím si rameno a pripravím zbraň, ktorú mám odloženú v trezore. O tri hodiny sa pre teba vrátim a odveziem ťa z mesta do bezpečia.“

Claire prikývla. „Sľúb mi, že budeš opatrný.“

„Ty sľúb to isté,“ odvetil Ethan, vzal Pollovo drahé pero zo stola do vrecka a vykročil do tmavého, hmlistého rána. Netušil však, že Gareth Poll už stál na druhej strane ulice a sledoval svetlo v okne redakcie.

Kapitola desiata – Únos

I. Ticho v redakcii

Ethanova stará garáž na predmestí bola chladná a cítiť po benzíne. Trvalo mu necelé dve hodiny, kým si zranené rameno pevne stiahol obväzom, opláchol zaschnutú krv z tváre a zo starého oceľového trezoru pod podlahou vytiahol svoj súkromný neregistrovaný revolver – starý päťranový Smith & Wesson, ktorý mu kedysi nechal otec. Srdce mu nepríjemne búšilo. Hodinky ukazovali štyri hodiny ráno. Námestie Braytonu už pomaly ožívalo príchodom prvých nákladných áut so svetelnou technikou a atrakciami pre nadchádzajúci jarmok. Keď Ethan prišiel ku budove novín The Brayton Chronicle, okno na prvom poschodí, kde svietila lampa, bolo tmavé. Ethan znervóznel. Vykročil hore po úzkych drevených schodoch. Dvere do redakcie boli pootvorené. Neboli vypáčené páčidlom – zámok bol odborne prekonaný alebo otvorený univerzálnym kľúčom.

„Claire?“ zavolal Ethan a ruka mu okamžite klesla k rukoväti revolvera vo vrecku.

Ticho.

Ethan vošiel dnu. Izba bola prevrátená hore nohami. Písací stroj ležal na zemi s polámanými ramenami klávesov. Stohy papierov, archívne výstrižky aj Vanceove poznámky boli preč – spálené v liatinovej piecke v rohu redakcie, z ktorej ešte stúpal tenký prúžok sivého dymu. Po Claire nebolo ani stopy. Na stoličke ostala len jej rozliata káva a jej kožená taška, z ktorej niekto brutálne vytrhol popruh.

II. Odkaz na pulte

Ethanovi stuhla krv v žilách. Vrah neprišiel len zničiť dôkazy. Prišiel si po človeka, ktorý poskladal celú mozaiku. Pristúpil k stolu. Uprostred zelenej podložky, kde predtým ležalo Pollovo pero, bol do dreva hlboko zapichnutý masívny úradnícky nôž na otváranie listov. Pod nožom bol prichytený kúsok papiera s narýchlo napísaným odkazom:

> *Cook, Tvoja novinárka má až príliš veľa otázok a veľmi málo času. Ak chceš, aby videla východ slnka a otvorenie starostovho jarmoku, prines moje pero a originály fotografií od Maggie k vetracej šachte starej bane pri rieke Grayfork. Príď sám. Ak zazriem šerifa alebo policajné auto, novinárka zostane pod zemou navždy – pri troch baníkoch z roku 2006.*

Ethan papier zovrel v dlani, až ho úplne pokrčil. Gareth Poll. Poll sa už ani neskúšal skrývať. Vedel, že v predvečer jarmoku má starostovo krytie a že polícia pod Mallorym nebude hľadať zmiznutú novinárku v starých banských štôlniach. Pollovi išlo o jedinú vec: nalákať Ethana do pasce v podzemí, zničiť posledné dôkazy a pochovať ich oboch tam, kde pred dvadsiatimi rokmi začala celá táto fraška.

III. Cesta bez návratu

Ethan neváhal ani sekundu. Vedel, že volať šerifovi Mallorymu by bola samovražda pre Claire – Mallory by okamžite varoval starostu a Poll by Claire zabil ešte skôr, než by niekto dorazil k rieke. Bolo päť hodín ráno. Východ slnka mal nastať o dve hodiny. Ethan skontroloval náboje v bubienku revolvera, do vrecka si strčil lovecký nôž, Pollovo plniace pero a originálne negatívy od Maggie. Pred ním stála najťažšia úloha. Hlavný vchod do bane pri rieke bol zabetónovaný obrovským monolitom. Jediný spôsob, ako sa dostať do starého podzemného systému bez toho, aby spustil poplach pri hlavnej ceste, bol nájsť tajný vetrací vstup, o ktorom vedeli len starí baníci. A existoval len jediný človek, ktorý ten

vstup poznal a mohol ho tam dovies – Lucas Wren, zdivočený duch z lesa pri rieke Grayfork. Ethan vyšiel z redakcie do mrazivej, tmavej noci a namieril si to priamo do lesa nad riekou Grayfork. Výročný jarmok v Braytone sa mal začať o niekoľko hodín, no pre Ethana sa práve začalo odpočítavanie v boji o život.

Kapitola jedenásta – Stretnutie s Lucasom

I. Starec z lesa

Ranná tma v lesoch nad riekou Grayfork bola hustá a nepreniknuteľná. Vzduch mrzol, pod nohami praskal zamrznutý mach a hmla medzi kmeňmi stromov sa plazila ako dym. Ethan kráčal rýchlym krokom, hoci ho zranené rameno pálilo pri každom prudšom pohybe a pravú ruku mal pritisnutú k boku, kde vo vrecku hriala rukoväť zbrane. Crowleyho úkryt nebol klasickou chatou. Bola to vykopaná zemľanka obložená starými pražcami a zakrytá ihličím, hlboko v rokline, kam neviedol žiadny oficiálny chodník. Keď Ethan odhrnul ťažkú celtovinu tvoriacu dvere, privítalo ho svetlo malej petrolejovej lampy a zápach dymu, sušených bylín a vlhkej zeme. Starý Crowley sedel na drevenej truhlici a na kolenách držal staré banské kladivo. Jeho tvár bola brázdená hlbokými vráskami, no v tmavých očiach sídlil ostrý, bdelý rozum.

„Cook," povedal Crowley chrapľavým hlasom bez toho, aby sa zľakol. „Čakal som, kedy sa sem vrátiš. Včera sa tu strieľalo z pušky. Vrah išiel aj po mne. Keď ma nenašiel, s hnevom odišiel."

„Vrahom je Gareth Poll, uniesol Claire," povedal Ethan priamo, pričom sotva lapal po dychu. „Odvliekol ju do podzemia bane. Chce zničiť všetky dôkazy a nás oboch tam pochovať. Potrebujem sa dostať dnu. Hlavný vchod je zabetónovaný monolitom. Kde je nejaká vetracia šachta?"

Crowley sa pomaly postavil a oprel sa o palicu. „Ja ti tú šachtu neukážem, Ethan. Po závale v roku 2006 Longstonovci väčšinu vetracích otvorov zasypali skalami a zaliali betónom. Nevedel by som, ktorá je ešte priechodná. Ale je tu niekto, kto v tých tuneloch žil... niekto, kto poznal každý meter podzemia ešte pred tým, než ho tma pripravila o rozum.“

„Lucas,“ pošepkal Ethan.

„Áno. Lucas sa skrýva v starej rokline pri Čiernom skalisku. Musíš k nemu pristúpiť bez zbrane a bez strachu. Ak ucíti hrozbu, utečie ti do podzemia a Claire už nikdy nenájdeš.“

„Mali by ste sa skryť. Nájde aj vás.“

„O mňa sa neboj, synak. Poznám tento les lepšie než ktokoľvek iný,“ poznamenal Crowley a odprevadil Ethana.

II. Stretnutie pri Čiernom skalisku

Roklina pri Čiernom skalisku pripomínala rozťatú ranu v lesnom poraste. Na jej dne sa hromadili staré hnijúce kmene a balvany zavalenej horniny. Ethan zišiel dole do rokliny. Vypol baterku a vytiahol ruku z vrecka, kde držal revolver. Nechal zbraň zasunutú za opaskom.

„Lucas!“ zavolal Ethan do tichej, mrazivej noci. Zvuk sa odrazil od skál. „To som ja! Ethan! Ethan Cook!“

Ticho. Len vietor hvízdal v konároch borovíc. Vtom sa zo štrbiny medzi dvoma obrovskými balvanmi ozval šuchot. Z tmy vystúpila nejasná silueta. Lucas Wren sa krčil na skalnom rímse, v ruke zvieral ťažký kameň a jeho divoké, rozšírené zreničky sa upierali na Ethana.

„Prísaha...“ zamrmlal Lucas chrapľavo, s hlasom, ktorý roky nepoužíval na súvislé vety. „Hovorili, že všetci musíme mlčať... že nás zabetónujú...“

„Lucas, nikto ťa už nezabetónuje,“ povedal Ethan tichým, vyrovnaným hlasom a spravil dva pomalé kroky dopredu. „Pamätáš sa na mňa? Boli sme chlapci. Hrali sme sa pri starom mlyne. Ty si mi

ukázal, ako sa chytajú pstruhy v Grayforku.“

Lucasova ruka s kameňom sa mierne zachvela. V jeho popletených, vystrašených očiach sa na sekundu prebleskol záblesk starej spomienky.

„Ethan...“ pošepkal Lucas a kameň mu vypadol z prstov na skalu. „Tie... tie krabice... Oni ich vyvážali v noci... A potom zatvorili bránu. Počul som ich výkriky zvnútra, Ethan... počul som, ako búchajú na skalu...“

„Viem, Lucas. Viem, čo tí muži spravili,“ povedal Ethan a pristúpil až k nemu. „Gareth Poll je opäť dole v bani. Uniesol dievča... novinárku, ktorá chcela o tom, čo si videl, napísať pravdu. Ak jej nepomôžeme, zomrie rovnako ako tí baníci.“

III. Vstup do podzemia

Meno Gareth Poll zapôsobilo na Lucasa ako elektrický šok. Jeho telo sa roztriaslo zúrivosťou a strachom zároveň. „Poll... zlý muž v drahom kabáte...“ zavrčal Lucas a chytil Ethana za rukáv roztrhaného kabáta. Prekvapujúco silným stiskom ho potiahol hlbšie do rokliny, za husté lístie starého lieskového kriačia. Za krovím sa skrýval otvor v skale – nebola to klasická banská brána, ale úzka, zvislá vetracia šachta, zakrytá rozpadnutými drevenými roštami a hromadou starých hnilých dosiek. Vzduch, ktorý zo šachty stúpal, bol ľadový, vlhký a cítiť po zatuchline, starom železe a spálenom dreve. Lucas ukázal prstom dole do tmy.

„Dole... tri úrovne... Stará štôlňa číslo 4,“ pošepkal Lucas a v hlase sa mu miešal teror s odhodlaním. „Tam je komora na výbušniny. Poll tam odvliekol to dievča. Niesol lampu... videl som svetlo pred hodinou.“

„Poď so mnou, Lucas,“ požiadal ho Ethan.

Lucas však zdesene pokrútil hlavou a ustúpil o dva kroky dozadu. „Nie... Ja do tmy už nikdy nevstúpim, Ethan. Tma berie ľudí. Ale ty... ty ju musíš vytiahnuť.“

Ethan prikývol. Zložil zo seba ťažký kabát, ktorý by ho v úzkych chodbách len brzdil, skontroloval svietidlo, pripevnil si ho na opasok a

pripravil si revolver. Pozrel sa hore k nebu. Na východe sa objavovali prvé slabé, sivé lúče svitania. V meste Brayton sa práve začínal prvý deň výročného jarmoku. Ethan sa chytil hrdzavých kovových stupienkov v stene šachty a začal zostupovať do čierneho podzemia.

Kapitola dvanásta – Kulisy Braytonského jarmoku

I. Lesk na námestí

O ôsmej hodine ráno sa nad Braytonom rozhorelo jasné, jesenné slnko, ktoré rozohnalo rannú hmlu a rozžiarilo farebné stánky na hlavnom námestí. Výročný Braytonský jarmok sa oficiálne začal. Vzduchom sa niesla vôňa pečených klobás, sladkých trdelníkov, čerstvého ihličia a pražených mandlí. Z reproduktorov namontovaných na stĺpoch pouličného osvetlenia znela rezká dychová hudba. Námestie bolo plné ľudí – rodiny s deťmi si kupovali drevené hračky, študenti sa zhromažďovali pri kolotočoch a pred radnicou stál vysoký drevený pult ozdobený stuhami v mestských farbách. Na pult vystúpil starosta Rick Longston. Mal na sebe dokonalé tmavomodré sako, biele zuby sa mu leskli v rannom slnku a na hrudi mal pripnutú zlatú brošňu mestskej rady. Vedľa neho stál šerif Curtis Mallory v slávnostnej uniforme so žiarivým odznakom na prsiach. Mallory očami neustále prebiehal po dave, no v jeho výraze nebol pokoj – bol to napätý výraz človeka, ktorý vie, že stojí na zamrznutom rybníku a ľad pod ním začína praskať.

„Vážení občania Braytonu, drahí hostia!“ prihovoril sa Longston do mikrofónu a jeho hlas sa ozýval po celom námestí. „Dnes neoslavujeme len tradíciu nášho mesta. Oslavujeme našu jednotu, našu silu a našu budúcnosť! Brayton je mesto bezpečia, hrdosti a tvrdej práce...“ Dav tlieskal. Nikto z prítomných netušil, že pod ich nohami – v tme starých

podzemných chodieb – sa odohráva zápas, ktorý mal túto pozlátku navždy rozbiť.

II. Tma pod zemou

Kým na námestí rečnil starosta, Ethan Cook zostupoval hlbšie do útrob zeme. Vetracia šachta bola úzka, vlhká a steny zo surového kameňa boli pokryté slizkým machom. Ethan sa pridržiaval hrdzavých kovových stupienkov, ktoré sa pod jeho váhou nebezpečne prehýbali a zo stien sa s tichým šuchotom sypal drobný štrk. Keď dopadol na dno šachty, ocitol sa v prvej úrovni starých štôlní. Vzduch tu bol taký hustý a ťažký, že každý hlbší nádych spôsoboval záchvat kašľa. Vzduch chutil po starej hrdzi, pliesni a mŕtvom prachu, ktorý sa tu usadzoval dvadsať rokov. Ethan zapol malé vreckové svietidlo. Kužeľ žltkastého svetla odhalil staré drevené výstuže, z ktorých mnohé boli červotočom prežrané a prehnuté pod váhou sto ton horniny nad nimi. Na zemi ležali hrdzavejúce koľajnice pre banské vozíky, čiastočne zaliate tmavou vodou. Pravé rameno ho pálilo krutou bolesťou a každý krok v rozmočenom íle vyžadoval obrovské sebazaprenie. V ruke však pevne zvieral svoj revolver. Ethan sa pohyboval pomaly, ticho ako tieň. Všímal si čerstvé stopy v blate – odtlačky ťažkých mužských topánok a menšie, nepravidelné stopy, ktoré svedčili o tom, že Claire bola zranená alebo ju Poll brutálne ťahal za sebou.

III. Odozva z hlbín

Zišiel do druhej úrovne cez polorozpadnuté drevené schodisko. Tu bola tma ešte nepriepustnejšia. Zvuky z povrchu – hudba, potlesk davu a starostov hlas – sem neprenikli. Vládlo tu len neúprosné, ťažké ticho, prerušované občasným kvapkaním vody zo stropu: kvap... kvap... kvap...

Vtom Ethan na dlážke chodby niečo uvidel. V blate ležal malý predmet. Ethan sa prikrčil a zdvihol ho. Bol to strieborný zápisník

Claire, s vytrhnutým obalom. Poll sa pokúsil zničiť jej poznámky, no tento malý zápisník jej pri zápase vypadol z vrecka. Ethan si ho strčil do kapsy. Bol to dôkaz, že je na správnej stope – a že Claire ešte stále žije. O sto metrov ďalej sa chodba rozvetvovala do troch ramien. Z pravého ramena – zo starej štôlne číslo 4 – sa cez hustú tmu prebil slabý, oranžový záblesk svetla petrolejovej lampy. A potom sa podzemím prehnal tichý, no zreteľný zvuk. Bol to hlas Garetha Polla, ktorý sa ozýval z komory na výbušniny na konci chodby, a za ním tlmený, odhodlaný výkrik Claire. Ethan zhasol svoje svietidlo, odistil revolver a v úplnej tme sa po pamäti vydal k oranžovému svetlu na konci tunela.

Kapitola trinásta – Súboj v podzemí

I. V komore na výbušniny

Oranžové svetlo petrolejovej lampy vrhalo na skaly obrovské, tancujúce tiene. Štôlňa číslo 4 sa na konci rozširovala do priestrannej kamennej kaverny, ktorá v minulosti slúžila ako sklad trhavín a náradia. Vzduch tu bol neznesiteľne ťažký, nasýtený pachmi dymu, petroleja a starej pliesne. Claire sedela na zemi, opretá o masívny drevený stĺp výstuže. Ruky mala pevne zviazané hrubým konopným lanom za chrbtom a na líci mala krvavú odreninu. Unavenými, no stále odhodlanými očami sledovala muža pred sebou. Gareth Poll stál pri drevených debnách v strede kaverny. V jednej ruke zvieral ťažký lovecký nôž a v druhej držal horiacu pochodňu. Na zemi okolo neho ležali rozliate kanistre s benzínom, ktorého ostrý zápach okamžite prerážal aj hnilobu podzemia.

„Dlho si kládla odpor, slečna novinárka," povedal Poll chladným, vyrovnaným hlasom, v ktorom nebolo ani stopy po ľudskosti. „Ale tu, šesťdesiat metrov pod povrchom, ťa tvoje noviny ani tvoj detektív nezachránia. O hodinu bude starosta končiť prejav na jarmoku a táto časť bane ľahne popolom a závalom. Nikto vás tu nikdy nenájde."

„Longston aj ty skončíte vo väzení, Poll," povedala Claire a snažila sa skryť trasúci sa hlas. „Ethan má tvoje pero. Zoznamy z roku 2006 už nikto nezmaže."

Poll sa chladne pousmial. „Cook leží mŕtvy v lese pri rieke alebo blúdi v podzemí. A jeho pero poberie oheň." Poll pristúpil k prvej drevenej výstuži, polial ju benzínom a priložil k nej pochodeň. Suché

drevo okamžite vzplanulo s hlasným húkaním. Plamene sa za pár sekúnd zahryzli do starého krovu.

II. Súboj na život a na smrť

„Stoj, Poll!“

Zo tmy na začiatku chodby vystúpil Ethan. V pravej ruke zvieral revolver Smith & Wesson, namierený priamo na Pollovu hruď. Bol bledý, špinavý od čierneho banského prachu, s roztrhaným rukávom na zranenom ramene, no v jeho očiach svietila neoblomná vôľa.

Poll sa prudko otočil. Na sekundu sa v jeho tvári objavil zdesený záblesk neviery. „Cook... Ty si ešte živý?“

„Polož tú pochodeň a odhoď nôž,“ povedal Ethan tichým, nebezpečným hlasom. „Je po všetkom. Pravda je vonku.“

Poll sa však namiesto vzdania len šialene vysmial. „Nič sa neskončilo!“ Poll znenazdajky švihol pochodňou a hodil ju priamo do rozliateho benzínu pri Ethanových nohách. Stena ohňa okamžite zahatala chodbu a plamene vyrazili až k stropu. Ethan musel uskočiť dozadu, aby neuhorel. V tom istom zlomku sekundy Poll skočil dopredu, schmatol zo zeme ťažký železný klin na štiepenie skál a celou silou udrel Ethana po zápästí. Bolesť bola zdrvujúca. Revolver vypadol Ethanovi z prstov a s hrmotom odletel do tmy medzi horiace trámové konštrukcie. Poll nečakal. S šialeným revom sa vrhol na Ethana a vrazil doňho celou váhou svojho tela. Obaja sa zrútili na kamenistú dlážku komory. Súboj bol krutý a bezmilostný. Poll bol zdravý a poháňaný slepou zúrivosťou človeka, ktorý bojoval o svoj holý život. Udieral Ethana päsťami do tváre a zraneného ramena, tlačil ho do rozpáleného štrku pri plameňoch. Ethan cítil, ako mu zranené rameno vypovedá službu a v očiach sa mu stmieva od bolesti. Plamene okolo nich rástli a horúci dym zapĺňal kavernu. Zo stropu sa začali s hrozivým praskaním oddeľovať prvé obrovské kamene.

„Ethan!“ vykríkla zúfalo Claire zo stĺpa.

Poll chytil Ethana za hrdlo a pravou rukou zdvihol ťažký klin, aby mu ním prerazil lebku. Ethan v poslednom zúfalom vzopätí síl siahol ľavou rukou do vrecka kabáta, nahmatal svoj lovecký nôž, vytrhol ho z pošvy a celou silou ho vrazil Pollovi do stehna. Poll bolestivo vykríkol a klin mu vypadol z ruky. Ethan ho kopnutím do hrudníka odhodil zo seba a namáhavo sa postavil na nohy. Poll sa s krvácajúcim stehnom pokúsil vstať a siahnuť po spadnutom noži, no Ethan pristúpil k nemu a so zvyškami síl ho zasiahol presným, tvrdým hákom priamo na bradu. Poll sa s hrmotom zrútil k zemi a ostal bezvládne ležať v prachu.

III. V horiacej pasci

Strop kaverny vydal temný, dunivý zvuk: PRASK! Jedna z hlavných nosných drevených výstuží sa pod náporom ohňa rozlomila napoly a sto ton skaly sa s hrmotom zrútilo priamo na miesto, kde pred chvíľou ležal revolver. Dym bol taký hustý, že nebolo vidieť na krok. Ethan sa potácajúc rozbehol ku Claire. Vytiahol lovecký nôž a dvoma rýchlymi rezmi prerezal konopné laná na jej zápästiach a členkoch. Claire spadla do jeho náručia. „Ethan... ty si prišiel...“

„Musíme preč! Štôlňa sa zrúti celá!“ zakričal Ethan cez hluk praskajúceho podzemia. Pootočil sa k ležiacemu Pollovi. Poll sa s kašľom a stonaním začal plaziť smerom k únikovému otvoru, no cesta späť hlavnou chodbou bola kompletne zablokovaná horiacim závalom.

„Pomôžte mi... Cook, pomôž mi!“ zúfalo kričal Poll.

Ethan sa naňho na sekundu pozrel. Hoci ten muž zabil Mercera aj Maggie a pokúsil sa zničiť všetko, čo Ethanovi bolo drahé, Ethan nebol vrah. Zobral Polla za golier roztrhaného saka a potiahol ho na nohy.

„Pohni sa, Poll! K vetracej šachte!“ zreval Ethan. Spolu s Claire, držiac polobezvedomého Polla, sa vydali úzkym bočným koridorom smerom k zvislej vetracej šachte, zatiaľ čo sa za ich chrbtom celá komora na výbušniny s hromovým hlukom definitívne zrútila do tmy.

Kapitola štrnásta – Záchrana a pád útočníka

I. Bleskový útek chodbou

Podzemie sa otriasalo v samotných základoch. Zvuk rúcajúcich sa kamenných klenieb pripomínal hlboké, hrozivé hrmenie, ktoré rezonovalo až v prsných kostiach. Zo stropu vetracej chodby padali celé hrudy ílu a ostré úlomky bridlice. Ethan tlačil Claire pred sebou, zatiaľ čo ľavou rukou vliekol zraneného Garetha. Poll stonal od bolesti, no strach zo zasypania zaživa ho poháňal dopredu rýchlejšie než akýkoľvek hrozivý rozkaz.

„Rýchlejšie, Claire! Rovno za svetlom!“ kričal Ethan cez neustály hluk padajúcej horniny a praskajúceho dreva. Dym z horiacich výstuží prenikal aj do tejto chodby. Vzduch bol taký horúci a suchý, že pálil v hrdle pri každom nadýchnutí. Claire sa niekoľkokrát potkla o staré banské koľajnice, no Ethan ju vždy pohotovo zachytil a narovnal. Na konci bočnej chodby sa v kuželi žltkastého svetla objavil spodok vetracej šachty. Zhora z povrchu sem prúdil chladný, čerstvý jesenný vzduch, ktorý chutil ako najvzácnejší dar.

„Choď prvá, Claire!“ zreval Ethan a postrčil ju k hrdzavým kovovým stupienkom zapusteným v skalnej stene. „Lez hore, nepozeraj sa dole!“

Claire neváhala. Zachytila sa studeného kovu a začala rýchlo stúpať nahor.

II. Posledný zápas pod šachtou

Ethan otočil Polla k stupienkom. „Lez, ty bastard! Ak tu ostaneš, zavalí ťa to!“

Poll sa v zúfalstve zachytil rebríka. No namiesto toho, aby stúpal nahor, skrvavenou rukou náhle chytil Ethana za rukáv a pokúsil sa ho strhnúť späť na dlážku štôlne.

„Ak tu mám zomrieť ja, odídeš so mnou, Cook!“ zreval Poll so šialeným výrazom v tvári.

Vtom sa priamo za ich chrbtom s hromovým hlukom zrútil celý strop spojovacej chodby. Tlaková vlna závalu ich oboch zrazila na zem a do šachty sa vyvalil obrovský mrak čierneho prachu a sutiny. Ethan dopadol na skaly, no inštinktívny reflex ho okamžite prinútil vyskočiť na nohy. Poll ležal pod hromadou spadnutých kameňov, ktoré mu prisypali ľavú nohu. Bol v pasci.

„Cook! Neopúšťaj ma tu! Vytiahni ma!“ kričal Poll zúfalo, keď videl, ako sa celá štôlňa definitívne mení na masový hrob.

Ethan na sekundu zastal. Zranené rameno mu horelo krutou bolesťou a podzemie sa rúcalo každú sekundu. Pozrel sa do Pollových vystrašených očí – do očí muža, ktorý bez mrknutia oka zavraždil Mercera a Maggie. Ethan pristúpil k nemu, schmatol obrovský drevený trám, ktorý blokoval Pollovu nohu, zozbieral posledné zvyšky fyzických síl a pákovým pohybom trám odhodil. Chytil Polla za klopy roztrhaného saka, vytiahol ho zo sutiny a vrhol ho na kovový rebrík šachty.

„Lez!“ zreval Ethan tak silno, že jeho hlas prerazil aj hluk závalu.

Poll v smrteľnom strachu začal liezť nahor. Ethan išiel tesne za ním a svojím telom ho kryl pred padajúcim kamením.

III. Výstup na svetlo

Stúpanie po hrdzavých stupienkoch pripomínalo nekonečnú nočnú moru. Stupienky sa pod ich váhou prehýbali a zo stien šachty sa uvoľňovali balvany. Desať metrov... päť metrov... dva metre... Zhora sa natiahli dve ruky. Bol to Lucas Wren, ktorý stál pri otvore šachty na povrchu. S prekvapujúcou silou zachytil najprv Claire a vytiahol ju do mrazivého traviska v rokline. Hneď nato Lucas schmatol Polla za golier a vytiahol ho von. Keď si Lucas uvedomil, koho práve zachránil, v očiach mu bleskla divoká zúrivosť, no Ethan už bol na vrchu a preliezol okraj šachty. V tej istej sekunde sa podzemím prehnala záverečná, gigantická explózia závalu. Z vetracej šachty vyrazil obrovský stĺp čierneho dymu, prachu a iskier. Zem v rokline sa zatriasla a celá vetracia šachta sa pod ich nohami s temným zahučaním zrútila sama do seba. Na jej mieste zostal len hlboký, dymiaci kráter.

IV. Sloboda na povrchu

Ethan ležal v chladnej tráve a zhlboka dýchal mrazivý ranný vzduch. Telo mal pokryté škrabancami, špinou a banským prachom, no bol živý. Claire si k nemu okamžite kľakla a so slzami v očiach ho pevne objala. „Dokázali sme to... Ethan, sme vonku.“

Poll ležal kúsok od nich na zemi, ťažko oddychoval a zranená noha mu krvácala. Lucas Wren nad ním stál so starým banským kladivom v ruke, no Ethan mu položil ruku na zápästie.

„Nie, Lucas,“ povedal Ethan ticho. „Tento muž už nikomu neublíži. Zodpovedať sa bude pred celým mestom.“ Ethan vytiahol z vrecka zviazaný konopný povraz a pevne spútal Pollovi ruky za chrbtom. Potom si z vreciek skontroloval najdôležitejšie veci: Pollovo krvavé plniace pero, originálne negatívy od Maggie aj Clairin strieborný zápisník. Všetko bolo nepoškodené. Slnečné lúče sa prebíjali cez koruny borovíc v rokline. Z diaľky – z mestskej strany – sa ozýval veselý zvuk

dychovky a potlesk davu.

Braytonský jarmok bol v plnom prúde. Starosta Longston práve stál pred občanmi a predstieral dokonalé mesto. Ethan sa pozrel na Claire, potom na Polla a napokon na Lucasa.

„Je čas ukončiť toto divadlo," povedal Ethan a pomaly sa postavil. „Ideme na námestie."

Kapitola pätnásta – Konfrontácia na jarmoku

I. Slávnosť v plnom prúde

Námestie v Braytone o desiatej dopoludnia praskalo vo švíkoch. Stovky občanov, návštevníkov z okolitých miest a novinárov sa tlačili okolo hlavného pódia vyzdobeného červeno-bielymi stuhami a mestským erbom. Slnko stúpalo po oblohe a hrejivé lúče dopadali na nablýskané stánky, kolotoče a stoly plné jedla. Starosta Rick Longston stál pri mikrofóne na pódiu a dokončoval svoj slávnostný prejav.

„...a preto vyhlasujem tohtoročný Braytonský jarmok za otvorený! Nech je tento deň symbolom našej prosperity, našej bezpečnosti a spoločenstva, ktoré nikto a nič nedokáže rozbiť!“

Dav prepukol do búrlivého potlesku. Šerif Curtis Mallory, stojaci po starostovej pravici, salutoval a usmieval sa do objektívov dvoch mestských fotografov. Vtom sa však veselá dychová hudba náhle odmlčala. Zozadu za pódiom sa ozval výkrik, šuchot kovu a vydesený šum davu, ktorý sa začal rozstupovať ako more pred Mojžišom.

II. Vstup nežiadaných hostí

Na drevené schody vedúce na hlavné pódium vstúpili štyria ľudia. Na čele kráčal Ethan Cook. Bol bez odznaku, bez kabáta, v roztrhanej košeli nasiaknutej banským prachom a zaschnutou krvou. Pravé rameno mal pevne previazané dymom zašpineným obväzom, no v jeho tvári ležala

absolútna, neoblomná sila. Vedľa neho kráčala Claire. Šaty mala roztrhané, vlasy plné popola a na líci krvavú ranu po únose, no v rukách pevne zvierala svoj novinársky zápisník a zväzok fotografických negatívov. Za nimi išiel Lucas Wren – divoký muž z lesa, ktorý po dvadsiatich rokoch prvýkrát vstúpil medzi ľudí. A v rukách pevne držal zviazaného, pokrivkávajúceho a zúfalého Garetha Polla. Poll mal tvár odretú od skál, nohu obviazanú kusom látky a jeho drahé sako ležalo v troskách zavalenej bane. Na námestí zavládlo hrobové, omračujúce ticho. Starosta Longston prekvapene ustúpil od mikrofónu. Tvár mu náhle pobledla a profesionálny úsmev mu stuhol na perách.

„Čo... čo to má znamenať?!“ vyprskol Longston a otočil sa k šerifovi. „Mallory! Zatknite ich! Tento človek je suspendovaný policajt a priviedol sem nejakých zločincov!“

Šerif Mallory spravil krok dopredu a siahol po puzdre so zbraňou, no Ethan vykročil priamo k mikrofónu na stred pódia.

„Ani sa nepohnite, šerif!“ zvolal Ethan tichým, no cez reproduktory ohromujúco silným hlasom, ktorý sa rozliehal po celom námestí. Dav stíchol tak, že bolo počuť len šumenie vetra v girlandách. „Obyvatelia Braytonu!“ povedal Ethan a pozrel sa do tvárí stoviek občanov pod pódiom. „Dnes vám tu starosta rozpráva o bezpečnosti a prosperite. Ale tento jarmok je zaplatený krvou a klamstvom!“

III. Pravda pred celým mestom

„To sú bludy blázna!“ zakričal Longston do druhého mikrofónu. „Mallory, odveďte ich!“

Claire však okamžite pristúpila k Ethanovi a pred objektívy fotoaparátov a zhromaždený dav zdvihla čiernobiele fotografie.

„Pred dvadsiatimi rokmi, v novembri 2006, došlo v bani Grayfork k nešťastiu!“ vyhlásila Claire zvonivým, jasným hlasom. „Starosta Longston a jeho rodina tam nelegálne ťažili. Keď došlo k závalu, traja ľudia zostali zamurovaní v podzemí! Aby to ututlali, zabetónovali vchod

a rodinám zaplatili za mlčanie z mestských peňazí!“

V dave to zahučalo. Ľudia začali medzi sebou vzrušene šepkať.

„A pred tromi dňami,“ nadviazal Ethan a z vrecka vytiahol pozlátené plniace pero, „Jonathan Mercer našiel v archíve zoznamy týchto obetí. Gareth Poll ho zavraždil priamo v suteréne radnice! Toto pero patrí Pollovi – vytrhol som mu ho z kabáta, keď sa ma pokúsil zabiť v archíve!“ Ethan hodil krvavé pero priamo k Malloryho nohám.

„A včera Poll zavraždil Maggie Vale!“ pokračovala Claire so slzami v očiach. „Lebo mala dôkazy! Uniesol ma do podzemia a chcel nás oboch upáliť a zasypať v štôlni číslo 4, aby toto mesto nikdy nezistilo, kam mizli státisíce dolárov z rozpočtu jarmoku!“

IV. Pád starostu

Ľudia na námestí začali nespokojne hroziť päsťami. Fotografi a novinári z okolitých miest zúrivo cvakali spúšťami fotoaparátov. Gareth Poll, zrútený na kolená pri pódiu, nezvládol tlak. Strach zo zasypania a vedomie, že ho Longston obetuje, ho definitívne zlomili.

„On mi to prikázal!“ zreval Poll zúfalo a ukázal skrvaveným prstom na starostu Longstona. „Longston mi nariadil vyčistiť archív! On nechcel, aby sa pred jarmokom prišlo na bane z roku 2006! Ja som len plnil jeho rozkazy!“

Longstonova tvár sa zmenila na bezvýraznú, mŕtvolnú masku. Maska hrdého a nedotknuteľného politika sa rozpadla na prach pred očami všetkých občanov, ktorým roky vládol. Šerif Curtis Mallory sa pozrel na ležiace plniace pero, potom na zničeného Polla, na svedka Lucasa Wrena a napokon na dav občanov, ktorí začali skandovať heslo *Spravodlivosť!* Mallory vedel, že toto už nezametie pod koberec žiadny starosta. Pomaly vytiahol dvoje oceľových pút. Pristúpil ku Garethovi Pollovi a cvakol mu ich na zápästia. Hneď nato sa otočil ku starostovi Rickovi Longstonovi.

„Šerif... čo to robíte?!“ vyprskol Longston s hnevom a zdesením. „Ja som starosta tohto mesta!“

„Už nie, Longston,“ povedal Mallory ticho a s cvaknutím nasadil putá aj starostovi. „Dnes nie.“

Dav na námestí prepukol do obrovského pokriku. Nebol to potlesk pre jarmok – bol to výkrik úľavy mesta, ktoré sa po dvadsiatich rokoch klamstiev konečne nadýchlo. Ethan sa oprel o zábradlie pódia. Bolesť v zranenom ramene ustúpila do úzadia. Pozrel sa na Claire, ktorá k nemu pristúpila a pevne mu zovrela ruku. Pravda bola vonku.

Kapitola šestnásta – Zmierenie a uzdravenie

I. Ticho v nemocničnej izbe

Vôňa banskej hniloby, dymu a spáleného benzínu konečne ustúpila sterilnej čistote braytonskej nemocnice. Slnečné lúče presakovali cez biele záclony a kreslili teplé pásy svetla na podlahu malej izby na druhom poschodí. Ethan sedel na okraji postele. Pravé rameno mal dôkladne zoperované, spevnené sadrovou dlahou a obviazané čistým gázovým obväzom. Na tvári mu svietilo niekoľko stehov nad obočím a po tele mal desiatky drobných odrenín, no horúčka aj paralyzujúca bolesť konečne ustúpili. Na stoličke vedľa neho sedela Claire. Na čele mala menšiu náplasť a ruky jej zdobili škrabance od skál z vetracej šachty, no v jej tvári už nebola tá vyčerpaná úzkosť z nočného úteku. V lone držala čerstvé, ešte teplé vydanie novín The Brayton Chronicle.

Titulný nadpis svietil cez celú prvú stranu veľkými čiernymi písmenami:

> ***PRAVDA O BANI GRAYFORK ODHALENÁ: STAROSTA A TAJOMNÍK ČELIA OBVINENIAM Z VRAŽDY A PODVODU. V BANI BOLI NÁJDENÉ POZOSTATKY JULIANA VANCEA A BANÍKOV!***

„Článok vyšiel presne tak, ako si ho napísala,“ povedal Ethan tichým, mierne chrapľavým hlasom a pozrel sa na ňu. Claire sa jemne

usmiala a položila noviny na stolík. „Šéfredaktor najprv nechcel veriť svojim očiam. Ale keď krajská prokuratúra potvrdila zatknutie Longstona aj Polla a vyšetrovatelia našli v zavalenej štôlni pozostatky obetí z roku 2006, už nikto nemohol pochybovať.“

II. Jazvy a odpustenie

Dvere na izbe sa potichu otvorili a vošiel šerif Curtis Mallory. Mal na sebe civilný kabát a v ruke držal koženú tašku. Výraz v jeho tvári bol zmenený – zmizla z neho tá stará, znechutená arogancia a nahradila ju hlboká únava človeka, ktorý si musel priznať vlastné zlyhanie. Pristúpil k Ethanovej posteli a z tašky vytiahol dôležitý predmet: Ethanov mosadzný policajný odznak a služobnú zbraň.

„Prokuratúra očistila tvoje meno, Ethan,“ povedal Mallory a položil odznak na nočný stolík. „Krajský úrad ti vracia hodnosť aj služobný pomer. A pýtajú sa, kedy sa chceš vrátiť do služby. Mesto ťa potrebuje viac než kedykoľvek predtým.“

Ethan sa dlho díval na lesklý kovový odznak.

„Dlho som si myslel, že tento odznak je jediné, čo ma drží nad vodou,“ povedal Ethan a pozrel sa Mallorymu priamo do očí. „Ale Mercer aj Maggie nezomreli kvôli odznaku. Zomreli kvôli tomu, že v tomto meste niekto musel povedať pravdu. Ak sa vrátim, Mallory, bude to podľa mojich pravidiel. Už žiadne zametanie vecí pod koberec kvôli pokoju v meste.“

Mallory ticho prikývol a prvýkrát po rokoch mu podal ruku. „Súhlasím, Cook. Máš moju plnú podporu.“

Keď šerif odišiel, v izbe opäť zavládlo ticho. Claire sa naklonila k Ethanovi a jemne vzala jeho ľavú, nezranenú ruku do svojich dlaní.

„Maggie aj Mercer by boli na teba hrdí, Ethan,“ pošepkala.

„Neboli sme v tom sami, Claire,“ odpovedal Ethan a zovrel jej prsty. „Bez teba by tie dôkazy ostali len papierom v starej krabici. Zachránila si ma v tej bani... a zachránila si toto mesto.“

Medzi nimi sa rozhostilo porozumenie, ktoré nepotrebovalo viac slov. Trauma z prežitých hrôz ich nesparalyzovala, ale spojila.

Kapitola sedemnásta – Nové ticho v Braytone

I. Návrat k rieke

O dva týždne neskôr bol Brayton iným mestom. Námestie opustili kolotoče aj stánky jarmoku. Po odhalení zločinov radnice sa mesto vracalo k svojmu prirodzenému, pokojnému rytmu, no atmosféra vo vzduchu bola iná. Už to nebolo to ťažké, dusivé ticho strachu a nesplatených dlhov z minulosti. Bolo to čerstvé, čisté ticho po očisťujúcej búrke. Ethan v sprievode Claire kráčal popri brehu rieky Grayfork. Na mieste, kde stála stará brána do bane, dnes stál nový, jednoduchý kamenný pamätník. Boli na ňom vyryté mená baníkov z roku 2006, spolu s menami Juliana Vancea, Jonathana Mercera a Maggie Vale. Pri pamätníku stál Lucas Wren. Mal na sebe čisté oblečenie, vlasy ostrihané a v očiach už nemal ten zdivočený, vystrašený pohľad zvieraťa. Ostať v meste preňho bolo ešte ťažké, no s pomocou starého Crowleyho sa pomaly učil opäť žiť medzi ľuďmi a čeliť dennému svetlu.

„Západy slnka sú tu pekné, Ethan," povedal Lucas tichým, vyrovnaným hlasom, keď k nemu pristúpili.

„Sú, Lucas," prikývol Ethan. „A tma už nemá žiadnu moc."

Lucas sa usmial, naposledy sa dotkol chladného kameňa s menami svojich starých priateľov a spoločne s Crowleym sa pobral chodníkom smerom k novému domčeku pri okrajovom lese.

II. Posledný zápis

Podvečer sa Ethan vrátil do svojej malej kancelárie na stanici. Okno bolo pootvorené a dnu prúdil chladný, čistý jesenný vzduch. Na stole ležal jeho starý, ošúchaný kožený zošit – svedok všetkých dní, kedy hľadal odpovede v prachu archívov a tme podzemia. Ethan si sadol za stôl, otvoril zošit na poslednej voľnej strane, namočil pero do atramentu a napísal záverečné riadky:

Prípad bane Grayfork a vraždy Juliana Vancea, Jonathana Mercera a Maggie Vale je oficiálne uzatvorený. Gareth Poll a Rick Longston čelia spravodlivému trestu. Mesto Brayton pochovalo svojich mŕtvych a pravda konečne vyšla na povrch. Pravda niekedy stojí obrovské úsilie, odvahu a osobnú obeť, berie odznaky, prináša krv a trhá staré rany. Ale bez nej sme len duchovia blúdiaci v cudzích klamstvách. Archív je čistý. Mesto dýcha. A po dvadsiatich rokoch tmy sa môžeme pozrieť budúcnosti do tváre.

Ethan zošit pomaly zatvoril.

Vtom sa vo dverách kancelárie objavila Claire. V ruke držala dve šálky horúcej kávy a na tvári mala ten známy, odhodlaný úsmev.

„Pripravený na nový deň, detektív?“ opýtala sa.

Ethan sa postavil, vzal si kabát, prvýkrát po dlhom čase sa s úľavou usmial a vykročil k nej.

„Pripravený, Claire. Môžeme ísť.“

Spoločne vyšli zo stanice do pokojnej braytonskej noci, nad ktorou svietili tisíce jasných, čistých hviezd.